

Simon Keenlyside & Malcolm Martineau

Màrius Sampere,
Jerarquies (2003)

“Sols és el cos amb què juguem a patir.
Perquè la meva ombra no és tan bondadosa com la de l'arbre.
A mi em precedeix l'incendi.
No hi ha eternitat sinó preàmbuls.”

Programa

Palau Grans Veus
Dimecres, 10.10.2018 – 20h
Sala de Concerts

Simon Keenlyside, baríton
Malcolm Martineau, piano

I PART

Johannes Brahms (1833-1897)

Nachtigallen schwingen
Verzagen
Über die Heide
O kühler Wald
Nachtwandler
Es schauen die Blumen

14'

Francis Poulenc (1899-1963)

Paganini
Quatre poèmes de Guillaume Apollinaire
I. L'anguille
II. Carte postale
III. Avant le cinéma
IV. 1904

1'

5'

Suite française, FP 80 (piano sol)

13'

I. Bransle de Bourgogne
II. Pavane
III. Petite marche militaire
IV. Complainte
V. Bransle de Champagne
VI. Sicilienne
VII. Carillon

Maurice Ravel (1875-1837)

Histoires naturelles, M. 50

17'

I. Le paon
II. Le grillon
III. Le cygne
IV. Le martin-pêcheur
V. La pintade

II PART

Francis Poulenc

Le travail du peintre, FP 161
I. Pablo Picasso
II. Marc Chagall
III. Georges Braque
IV. Juan Gris
V. Paul Klee
VI. Joan Miró
VII. Jacques Villon

13'

Franz Schubert (1797-1828)

Liebesbotschaft
Alinde
Ständchen
An die Leier
Nachtstück
An den Mond in einer Herbstnacht
Herbstlied
Abschied

33'

Concert en col·laboració amb:

El Lied Festival Victoria de los Ángeles (LIFE Victoria) ret homenatge a la soprano barcelonina combinant tres de les facetes que la van definir: l'amor pel lied, l'excel·lència i l'impuls de nous talents. La Fundació Victoria de los Ángeles promou aquest festival dedicat al gènere del lied, que amb tant d'èxit va interpretar la cantant catalana, tot esdevenint-ne referent internacional. Al LIFE Victoria s'ofereixen al mateix temps recitals d'artistes de categoria internacional (LIFE Recitals), un format innovador que dona l'oportunitat a joves intèrprets de cantar amb músics consolidats a mode de teloners (LIFE New Artists) i un seguit d'activitats formatives paral·leles (LIFE Akademie). Ona Hotels és el patrocinador principal de la Fundació Victoria de los Ángeles.

La noblesa del lied

Parlar de Sir Simon Keenlyside és parlar d'un dels liederistes de reputació més solvent al panorama de la cançó actual. Ha estat i és un cantant freqüent als principals teatres d'òpera del món, com la Metropolitan Opera House de Nova York, la Royal Opera House de Londres o l'Òpera de Viena, on ha interpretat rols que ja són signatura de la seva carrera, com ara Rigoletto, Don Giovanni o el comte de *Le nozze di Figaro*.

Amb tot, des del seu debut oficial el 1987, el baríton anglès no ha deixat mai de cultivar meticulosament la cançó en recitals confeccionats detalladament, tot explorant aquells repertoris poc freqüents però sempre atent a la tradició. Combinació de la qual el recital que ofereix aquesta nit és un bon exemple. Un recital que suposa el debut de l'artista, tant al Lied Festival Victoria de los Ángeles (LIFE Victoria) com al Palau de la Música Catalana.

De veu elegantment tenebrosa, musicalitat evident i fraseig acurat en tots els idiomes que aborda, Keenlyside resulta ideal per al lied, especialment quan compta amb un pianista com Malcolm Martineau, amb qui manté un entesa constant a través dels anys i que comparteix la seva visió del món de la cançó, en un acompanyament pianístic sempre detallat seguint la millor tradició anglesa. A més a més, Martineau, que és artista

resident de l'edició actual del LIFE Victoria, tindrà l'ocasió de mostrar la seva faceta de solista amb la interpretació de la *Suite française*, una peça de senzillesa aparent i gust neoclàssic composta per Francis Poulenc el 1935.

Precisament en aquest compositor francès se centra bona part del programa d'aquesta nit, en què pren especialment rellevància *Le travail du peintre*, un cicle de cançons compost el 1956 després de l'estrena de *Dialogue des Carmélites*, la seva òpera més coneguda. Amb textos de Paul Éluard –que morí abans de l'estrena del cicle i que precisament estigué casat amb Gala abans d'estar-ho amb Salvador Dalí–, aquesta composició està dotada d'una gran expressivitat visual, amb la qual Poulenc és capaç de transmetre a través de la música les impressions de la pintura d'aquests celebres pintors. Així, la primera cançó, “Pablo Picasso”, està impregnada d'una

rotunditat cubista i viril molt pròpia de l'artista malagueny; per la seva banda, “Marc Chagall” transmet perfectament el món únic i oníric d'aquest pintor, i a través de les notes podem gairebé veure les pinzellades vitals i ascendent que fan referència a galls, cavalls i violins. Amb “Georges Braque”, Poulenc sembla tornar en part a la rotunditat de la primera cançó picassiana, però ràpidament la música vira cap a una nova lleugeresa, present també a l'obra del pintor. Més enigmàtica resulta “Juan Gris”, en què els objectes de què ens parla Éluard –la guitarra i el got buit– semblen precipitar-se esllanguidament de la taula a ritme d'un vals decadent, mentre que a “Paul Klee” el color retorna abruptament a la música amb ritmes accelerats que transmeten l'univers cromàtic de l'artista. A “Joan Miró” sembla irrompre l'aire mediterrani de la pintura de l'artista, per caure després en una sobtada nostàlgia. Com a cloenda, Poulenc ret homenatge a Jacques Villon, un pintor d'una mica de més edat que els que ocupen la resta del cicle, un canvi d'època i visió que el compositor sembla transmetre en una peça menys lleugera i més sòlida.

També de Poulenc s'interpretarà el cicle *Quatre poèmes de Guillaume Apollinaire*, compostos el 1931 amb textos d'aquest poeta, amb l'obra del qual el compositor mantingué una relació constant, tot posant música a nombrosos textos seus i arribant a escriure “*Apollinaire està fet per a mi, no hi ha absolutament res en ell que sigui un obstacle a la meua música*”. Poeta i músic es conegueren, però la mort sobtada d'Apollinaire el 1918 a causa de la grip espanyola va fer que la relació no fos tan personal, sinó artística, que esdevingué permanent en la producció de Poulenc fins a la mort d'aquest el 1963 i que arribà fins i tot a compondre l'òpera *Les mamelles de Tirésias* sobre l'obra de teatre homònima d'Apollinaire.

També d'un altre compositor francès, Maurice Ravel, és el cicle *Histoires naturelles* compost prèviament, el 1906, però que dialoga molt bé amb la música de Poulenc per la seva modernitat i capacitat descriptiva, en el cas de Poulenc sobre la pintura i en el cas de Ravel sobre els animals, els quals personifica amb dosis d'humor. Així, el paó espera una enamorada que no arriba, el grill escolta i mira el rellotge, el cigne neda per sobre un llac impressionista, el blauet transmet la seva bellesa esclatant i la pintada mostra la seva agressivitat amb les gallines. Aquest humor, sumat al tractament musical innovador iniciat ja a *Shéhérazade* i el text en prosa, va fer que després de l'estrena del cicle a la Salle Érard de París el 1907 el públic i la crítica es dividissin abruptament entre detractors i defensors de la música de Ravel.

El lied romàntic alemany també serà present avui amb la interpretació d'una selecció de cançons

de Johannes Brahms, compositor que inicia el recital, i Franz Schubert, que el tanca. Peces que han acompanyat Keenlyside i Martineau al llarg de la seva carrera, les quals, com per exemple la

“*De veu elegantment tenebrosa, musicalitat evident i fraseig acurat en tots els idiomes que aborda, Keenlyside resulta ideal per al lied, especialment quan compta amb un pianista com Malcolm Martineau*”

bellíssima *Ständchen* (Serenata) de *Schwanengesang* (*El cant del cigne*) de Schubert, han esdevingut en la veu de Keenlyside referències interpretatives contemporànies.

Marc Busquets Figuerola
Director artístic del Lied Festival
Victoria de los Ángeles (LIFE Victoria)

Biografies

Simon Keenlyside, baríton

Va néixer a Londres. El seu debut operístic va tenir lloc a l'Òpera Estatal d'Hamburg amb el paper del comte d'Almaviva de *Le nozze di Figaro*.

Ha actuat a totes les grans òperes del món i manté una relació especialment estreta amb la Metropolitan Opera House de Nova York, la Royal Opera House Covent Garden i les òperes estatals de Baviera i Viena, on ha interpretat, entre d'altres, Prospero de *The Tempest*, Posa de *Don Carlo*, Germont Père de *La traviata*, Papageno de *La flauta màgica*, el comte d'Almaviva i els papers protagonistes de *Don Giovanni*, *Ievgueni Onieguin*, *Pelléas et Mélisande*, *Wozzeck*, *Billy Budd*, *Hamlet*, *Macbeth* i *Rigoletto*.

Té una dilatada experiència com a concertista i ha cantat sota la batuta de molts dels directors més importants del món; i ha actuat, entre altres, amb l'Orquestra de Cambra d'Europa, la Ciutat de Birmingham, les orquestres Simfònica i Filharmònica de Londres, l'Orquestra de Cleveland i les filharmòniques de Txèquia, Viena i Berlín.

Solista reconegut, participa habitualment als principals escenaris del món. Ha enregistrat el disc *Schumann Lieder* amb Graham Johnson i quatre discos de recitals amb Malcolm Martineau, sobre Schubert, Strauss, Brahms i, més recentment, de cançons en anglès, *Songs of war*, que va guanyar el premi Solo Vocal Award al certamen dels premis Gramophone 2012.

També ha enregistrat el *Rèquiem de guerra* de Britten amb l'Orquestra Simfònica de Londres sota la direcció de Nosedá, *Elijah* de Mendelssohn sota la batuta de McCreesh, *Des Knaben Wunderhorn* amb Rattle,

Macbeth amb Gardiner, *Don Giovanni* amb Abbado, *Carmina Burana* amb Thielemann, *La bohème* (Marcello) amb Chailly, *Billy Budd* amb Hickox, *La flauta màgica* (Papageno) amb Mackerras, *Le nozze di Figaro* (el comte d'Almaviva) amb Jacobs (guardonada amb un Grammy) i *The Tempest* (Prospero) sota la batuta d'Adès (Grammy al millor enregistrament d'òpera el 2014 i el guardó a l'enregistrament musical en DVD de l'any als premis Echo Klassik de 2014).

Els seus projectes operístics, aquesta temporada inclouen el debut en Tonio de *Pagliacci* i Ford de *Falstaff* a la Royal Opera House Covent Garden; els papers de Golaud i del comte d'Almaviva a l'Òpera Estatal de Viena, així com els rols protagonistes de *Macbeth* a Munic, *Rigoletto* a la Deutsche Oper de Berlín i *Don Giovanni* a Ginebra. En la seva agenda de concerts figura el *Totentanz* d'Adès amb la Filharmònica Txeca i la Rundfunk Sinfonieorchester de Berlín dirigida pel mateix compositor. Així mateix, oferirà recitals a Londres, París, Viena, Graz, Brussel·les i Nova York amb Malcolm Martineau; i estarà acompanyat per una petita orquestra de jazz al seu programa *Blue skies - Songlines to american music* a la Konzerthaus de Viena.

Va ser nomenat Comanador de l'Orde de l'Imperi Britànic l'any 2003. Entre els guardons que ha rebut, cal esmentar el Premi Olivier pels seus excepcionals èxits a l'òpera el 2006, el premi Echo Klassik al cantant masculí de l'any el 2007 i el premi al Vocalista de l'Any atorgat per Musical America el 2011.

Malcolm Martineau, piano

Va néixer a Edimburg. Va estudiar música al St. Catherine's College de Cambridge i al Royal College of Music de Londres.

Considerat un dels principals acompanyants de la seva generació, ha treballat amb molts dels millors cantants del món, entre els quals cal destacar Sir Thomas Allen, Dame Janet Baker, Olaf Bär, Anna Netrebko, Barbara Bonney, Dame Sarah Connolly, Angela Gheorghiu, Susan Graham, Thomas Hampson, Della Jones, Simon Keenlyside, Angelika Kirchschlager, Dame Felicity Lott, Christopher Maltman, Karita Mattila, Dame Ann Murray, Anne Sofie von Otter, Joan Rodgers, Michael Schade, Frederica von Stade, Sarah Walker i Bryn Terfel.

Ha presentat la seva pròpia sèrie al Wigmore Hall i al Festival d'Edimburg. Ha tocat arreu d'Europa: Wigmore Hall i Barbican de Londres, La Scala de Milà, Châtelet de París, Gran Teatre del Liceu, Filharmònica i Konzerthaus de Berlín, Concertgebouw d'Amsterdam i Konzerthaus i Musikverein de Viena... També ha tocat a Nord-amèrica, a l'Alice Tully i al Carnegie Hall de Nova York; i a Austràlia, a l'Òpera de Sydney. Ha participat als festivals d'Ais de Provença, Viena, Edimburg, Schubertiade, Munic i Salzburg.

Els seus projectes d'enregistraments inclouen totes les cançons folklòriques de Beethoven i els recitals de Schubert, Schumann i cançons angleses amb Bryn Terfel; recitals de Schubert i Strauss amb Simon Keenlyside, a més de *Songs of war*, guardonat amb un Grammy; i enregistraments de recitals amb Barbara Bonney, Magdalena Kožená, Della Jones, Susan Bullock, Solveig Kringelborn, Anne Schwanewilms,

Dorothea Röschmann i Christiane Karg; la integral de cançons de Fauré amb Sarah Walker i Tom Krause; totes les cançons folklòriques de Britten; el recull complet de cançons de Poulenc i els cicles de cançons de Britten;

“Considerat un dels principals acompanyants de la seva generació, ha treballat amb molts dels millors cantants del món”

així com obres de Schubert amb Florian Boesch, de Reger amb Sophie Bevan i el recull complet de cançons de Mendelssohn.

Malcolm va rebre un doctorat *honoris causa* per la Royal Scottish Academy of Music and Drama el 2004, i va ser nomenat membre internacional de la Societat Britànica d'Acompanyants el 2009. Així mateix, va ser escollit director artístic del Festival Leeds Lieder el 2011 i nomenat oficial de l'Orde de l'Imperi Britànic a la llista d'honors de cap d'Any el 2016.

"La serena melangia comença a fer eclosió
al fons del meu cor
i sento l'ànima de la meua vida
estremir-se en el bosc que somia"

Nuit d'étoiles, sous tes voiles
Théodore de Banville / Claude Debussy

Simon Keenlyside | Christopher Maltman | Malcolm Martineau | Kate Royal
Josep-Ramon Olivé | Benjamin Appl | Graham Johnson
Jakub Józef Orlíński | Ruth Iniesta | Rubén Fernández Aguirre
Michal Biel | Cristina Faus | José Antonio Domené | Julien van Mellaerts
Simon Lepper | Carine Tinney | Daniel Tarrida | Natalia Labourdette
Helena Ressurreição | Aurelio Viribay | Irene Mas Salom | Cristina Toledo
Neus Garcia Puigdollers | Irune Liberal entre d'altres

Tota la programació de recitals,
masterclasses i activitats a
www.lifevictoria.com
#LiedLovers

**LIFE
VICTORIA
2018
BARCELONA**
LIED FESTIVAL VICTORIA DE LOS ÁNGELES

DEL 25 DE SETEMBRE AL 23 DE NOVEMBRE 2018

Textos

Johannes Brahms (1833-1897)

Nachtigallen schwingen, op. 61/6

Text d'August Heinrich Hoffmann von Fallersleben (1798-1874)

Nachtigallen schwingen lustig ihr Gefieder,
Nachtigallen singen ihre alten Lieder.
Und die Blumen alle, sie erwachen wieder
Bei dem Klang und Schalle aller dieser Lieder.

*Els rossinyols esvaloten alegres,
i canten les seves velles cançons,
i es desperten de nou totes les flors
amb els sons i els ecos d'aquestes cançons.*

Und meine Sehnsucht wird zur Nachtigall
Und fliegt in die blühende Welt hinein,
Und fragt bei den Blumen überall,
Wo mag doch mein, mein Blümchen sein?

*I la meva nostàlgia segueix els rossinyols
i vola pel món en floració,
i li pregunta a cada flor:
la meva floreta, on pot ser?*

Und die Nachtigallen schwingen ihren Reigen
Unter Laubeshallen zwischen Blütenzweigen,
Von den Blumen allen aber ich muß schweigen.
Unter ihnen steh' ich traurig sinnend still:
Eine Blume seh' ich, die nicht blühen will.

*I les rossinyols esvoletegen en cercles
sota l'enramada de branques primaverals,
però haig de callar davant de tantes flors.
Ple de tristesa resto callat allà sota:
he vist una flor que no vol obrir-se.*

Verzagen, op. 72/4

Text de Carl von Lemcke (1831-1913)

Ich sitz' am Strande der rauschenden See
Und suche dort nach Ruh',
Ich schaue dem Treiben der Wogen
Mit dumpfer Ergebung zu.

*M'assec a la vora del mar murmurador
amb desig de repòs,
i contemplo el vaivè de les ones
amb apàtica resignació.*

Die Wogen rauschen zum Strande hin,
Sie schäumen und vergehn,
Die Wolken, die Winde darüber,
Die kommen und verwehn.

*Les ones s'apropen, remoroses, a la platja,
s'encrespen i es desfan,
com arriben i se'n van, més amunt d'elles,
els núvols i els vents.*

Du ungestümes Herz sei still
Und gib dich doch zur Ruh',
Du sollst mit Winden und Wogen
Dich trösten, - was weinst du?

*Cor impetuós,
estigues callat i reposa,
t'hauries de consolar amb els vents
i les onades, per què plores?*

Über die Heide, op. 86/4

Text de Theodor Storm (1817-1888)

Über die Heide
Hallet mein Schritt;
Dumpf aus der Erde
Wandert es mit.

*Damunt del prat
ressonen els meus passos;
m'acompanya llur ressò
sobre la terra.*

Herbst ist gekommen,
Frühling ist weit --
Gab es denn einmal
Selige Zeit?

*Ha arribat la tardor,
la primavera és lluny,
va haver-hi mai
un temps feliç?*

Brauende Nebel
Geisten umher,
Schwarz ist das Kraut
Und der Himmel so leer.

*Boires fantasmals
amenacen per tot arreu;
les herbes són negres,
i el cel desert.*

Wär' ich nur hier nicht
Gegangen im Mai!
Leben und Liebe --
Wie flog es vorbei!

*Si almenys no hagués vingut
aquí el mes de maig!
Vida i amor,
que de pressa volem!*

O kühler Wald, op. 72/3
Text de Clemens Maria Wenzeslaus von Brentano (1778-1842)

O kühler Wald,
Wo rauschest du,
In dem mein Liebchen geht?
O Widerhall,
Wo lauschest du,
Der gern mein Lied versteht?

*On murmures,
oh bosc fresquívol,
per on passeja la meva estimada?
On esperes,
oh, eco,
entendre la meva cançó?*

Im Herzen tief,
Da rauscht der Wald,
In dem mein Liebchen geht,
In Schmerzen schlief
Der Widerhall,
Die Lieder sind verweht.

*En el fons del cor,
allà murmura el bosc,
per on passeja la meva estimada;
l'eco dorm
en les penes,
les cançons s'han esvaït.*

Nachtwandler, op. 86/3
Text de Max Kalbeck (1850-1921)

Störe nicht den leisen Schlummer
Dess, den lind ein Traum umfängen!
Laß ihm seinen süßen Kummer!
Ihm sein schmerzliches Verlangen!

*No torbis el son lleuger
del que està sumit en un dolç somni!
Deixa'l amb les seves dolces penes,
amb els seus anhels dolorosos!*

Sorgen und Gefahren drohen,
Aber keine wird ihm schrecken,
Kommst du nicht, den Schlafesfrohen
Durch ein hartes Wort zu wecken.

*L'amenacen penes i perills,
però cap l'espantarà
si tu no vens a desvetllar
el feliç dorment amb un mot cruel.*

Still in seinen Traum versunken,
Geht er über Abgrundtiefen,
wie vom Licht des Vollmonds trunken,
Weh' den Lippen, die ihn riefen!

*Sumit tranquil·lament en el seu somni,
travessa profunds abismes,
com embriagat per la lluna plena.
Ai dels llavis que el despertin!*

Es schauen die Blumen, op. 96/3
Text de Heinrich Heine (1797-1856)

Es schauen die Blumen alle
Zur leuchtenden Sonne hinauf;
Es nehmen die Ströme alle
Zum leuchtenden Meere den Lauf.

*Miren totes les flors
cap al sol resplendent;
prenen tots els rius
el camí de la mar resplendent.*

Es flattern die Lieder alle
Zu meinem leuchtenden Lieb -
Nehmt mit meine Tränen und Seufzer,
Ihr Lieder, wehmütig und trüb!

*Volen totes les cançons
cap a la meva resplendent estimada;
emporteu-vos les meves llàgrimes i sospirs,
cançons melangioses i ombrívoles!*

Francis Poulenc (1899-1963)

“Paganini”, *Métamorphoses*, FP 121/3
Text de Louise de Vilmorin (1902-1969)

Violon, hippocampe et sirène
Berceau des cœurs cœur et berceau
Larmes de Marie Madeleine
Soupir d'une Reine
Echo

*Violí, hipocamp i sirena
Bressol dels cors, cor i bressol
Llàgrimes de Maria Magdalena
Sospir d'una reina
Eco*

Violon orgueil des mains légères
Départ à cheval sur les eaux
Amour chevauchant le mystère
Voleur en prière
Oiseau

*Violí orgull de les mans lleugeres
Partença a cavall sobre les aigües
Amor cavalcant el misteri
Lladre pregant
Ocell*

Violon femme morganatique
Chat botté courant la forêt
Puit des vérités lunatiques
Confession publique
Corset

*Violí dona morganàtica
Gat amb botes corrent pel bosc
Pou de veritats llunàtiques
Confessió pública
Cotilla*

Violon alcool de l'âme en peine
Préférence. Muscle de soir
Épaules des saisons soudaines
Feuille de chêne
Miroir

*Violí alcohol de l'ànima en pena
Preferència. Múscul del vespre
Espatlles d'estacions sobtades
Fulla de roure
Mirall*

Violon chevalier du silence
Jouet évadé du bonheur
Poitrine des milles présences
Bateau de plaisance
Chasseur.

*Violí cavaller del silenci
Joguina evadida de la felicitat
Pit de les mil de presències
Vaixell de plaer
Caçador.*

Quatre poemes de Guillaume Apollinaire, FP 58

“L'anguille”

Jeanne Houhou la très gentille
Est morte entre des draps très blancs
Pas seule Bébert dit l'Anguille
Narcisse et Hubert le merlan
Près d'elle faisaient leur manille

*Jeanne Houhou la molt gentil
ha mort entre llençols molt blancs.
No estava sola, Bèbert dit l'Anguila
Narcisse i Hubert el perruquer
jugaven a cartes prop d'ella.*

Et la crâneuse de Clichy
Aux rouges yeux de dégueulade
Répète "Mon eau de Vichy"
Va dans le panier à salade
Haha sans faire de chichi

*I la fanfarrona de Clichy,
amb el ulls vermells de tant perbocar,
repeteix “el meu aiguardent”.
Va dins del furgó policial
haha sense fer escarafalls.*

Les yeux dansant comme des anges
Elle riait, elle riait
Les yeux très bleus les dents très blanches
Si vous saviez, si vous saviez
Tout ce que nous ferons dimanche.

“Carte postale”

L’ombre de la très douce est évoquée ici,
Indolente, et jouant un air dolent aussi:
Nocturne ou lied mineur qui fait pâmer son âme
Dans l’ombre où ses longs doigts font mourir une
gamme
Au piano qui geint comme une pauvre femme.

“Avant le cinéma”

Et puis ce soir on s'en ira
Au cinéma

Les Artistes que sont-ce donc
Ce ne sont plus ceux qui cultivent les Beaux-arts
Ce ne sont pas ceux qui s'occupent de l'Art
Art poétique ou bien musique
Les Artistes ce sont les acteurs et les actrices

Si nous étions des Artistes
Nous ne dirions pas le cinéma
Nous dirions le ciné

Mais si nous étions de vieux professeurs de province
Nous ne dirions ni ciné ni cinéma
Mais cinématographe
Aussi mon Dieu faut-il avoir du goût.

“1904”

À Strasbourg en dix-neuf-cent-quatre
J'arrivai pour le lundi gras
À l'hôtel m'assis devant l'âtre
Près d'un chanteur de l'Opéra
Qui ne parlait que de théâtre

La Kellnerine rousse avait
Mis sur sa tête un chapeau rose
Comme Hébé qui les dieux servait
N'en eut jamais. Ô belles choses
Carnaval chapeau rose Ave!

À Rome à Nice et à Cologne
Dans les fleurs et les confetti
Carnaval j'ai revu ta trogne,
Ô roi plus riche et plus gentil
Que Crésus Rothschild et Torlogne

*Els ulls dansant com àngels
reia, reia,
els ulls molt blaus, les dents molt blanques.
Si sabessiu, si sabessiu
tot el que farem diumenge.*

*L'ombra de la molt dolça està aquí evocada,
apàtica, i tocant també una melodia queixosa:
nocturn o lied menor que fa defallir la seva ànima
en l'ombra on els seus llargs dits fan morir una escala*

al piano que es lamenta com una pobra dona.

*I després aquest vespre anirem
al cinema.*

*Els artistes d'ara
ja no són els que cultiven les belles arts
ja no són els que s'ocupen de l'Art
art poètic o musical.
Els artistes són els actors i les actrius*

*Si fóssim artistes
no diríem pas cinema
diríem cine.*

*Però si fóssim vells professors de províncies
no diríem ni cine ni cinema
sinó cinematògraf.
S'ha de tenir bon gust, caram!*

*A Estrasburg l'any mil nou-cents quatre
vaig arribar-hi el dilluns de carnaval.
A l'hotel vaig seure davant la llar de foc
al costat d'un cantant d'òpera
que només parlava de teatre.*

*L'hostalera pèl-roja s'havia
posat al cap un barret rosa
que ni Hebe que servia els déus
mai no tingué. Oh belles coses
Carnaval barret rosa Ave!*

*A Roma a Niça i a Colònia
amb les flors i el confeti,
Carnestoltes, he tornat a veure't la carota.
Oh rei! més ric i més gentil
que Cressus, Rotschild i Torlònia.*

Je soupai d'un peu de foie gras
De chevreuil tendre à la compôte
De tartes flans et cetera
Un peu de kirsch me ravigote

Que ne t'avais-je entre mes bras.

Maurice Ravel (1875-1837)

Histoires naturelles, M. 50
Text de Jules Renard (1864-1910)

“Le paon”

Il va sûrement se marier aujourd’hui.
Ce devait être pour hier.
En habit de gala, il était prêt.

Il n’attendait que sa fiancée.
Elle n’est pas venue.
Elle ne peut tarder.

Glorieux, il se promène
avec une allure de prince indien
et porte sur lui les riches présents d’usage.

L’amour avive l’éclat de ses couleurs
et son aigrette tremble comme une lyre.
La fiancée n’arrive pas.

Il monte au haut du toit
et regarde du côté du soleil.
Il jette son cri diabolique :

Léon ! Léon !
C’est ainsi qu’il appelle sa fiancée.
Il ne voit rien venir et personne ne répond.

Les volailles habituées
ne lèvent même point la tête.
Elles sont lasses de l’admirer.

Il redescend dans la cour, si sûr d’être beau
qu’il est incapable de rancune.
Son mariage sera pour demain.

Et, ne sachant que faire
du reste de la journée,
il se dirige vers le perron.

Il gravit les marches,
comme des marches de temple,
d’un pas officiel.

Il relève sa robe
à queue toute lourde des yeux
qui n’ont pu se détacher d’elle.

Il répète encore une fois la cérémonie.

*Vaig sopar una mica de foie-gras
cabirol tendre amb compota
tartes, flams, etcètera.
Una mica de kirsch m’entona.*

Ai si et tinguéis entre els meus braços.

*Segurament es casarà avui.
Havia d’haver-ho fet ahir.
Vestit de gala, estava preparat.*

*Només esperava la núvia.
No ha vingut.
No pot trigar.*

*Gloriós, es passeja
amb un aire de príncep hindú
i du a sobre els rics presents.*

*L'amor aviva l'esclat dels seus colors
i el seu plomall tremola com una lira.
La núvia no arriba.*

*S'enfila a la teulada
i mira cap al sol.
Llança el seu crit diabòlic:*

*Léon! Léon!
Així és com anomena la seva promesa.
No veu venir ningú i ningú no li respon.*

*L'aviram acostumat
ja ni aixeca el cap.
Està cansat d’admirar-lo.*

*Torna a baixar al pati, tan segur de ser tan bell
que és incapaç de sentir rancúnia.
Es casarà demà.*

*I no sabent què fer
durant la resta del dia,
va cap a l’escalinata.*

*Puja els graons,
com graons de temple,
amb pas oficial.*

*S’aixeca el vestit de cua,
molt feixuc pels ulls
que no han pogut desfermar-se’n.*

Assaja de nou la cerimònia.

“Le grillon”

C’est l’heure où, las d’errer,
l’insecte nègre revient de promenade
et répare avec soin le désordre de son domaine.

D’abord il ratisse ses étroites allées de sable.
Il fait du bran de scie qu’il écarte
au seuil de sa retraite.

Il lime la racine de cette grande herbe
propre à le harceler.
Il se repose.

Puis il remonte sa minuscule montre.
A-t-il fini ? Est-elle cassée ?
Il se repose encore un peu.

Il rentre chez lui et ferme sa porte.
Longtemps il tourne sa clé
dans la serrure délicate.

Et il écoute :
Point d’alarme dehors.
Mais il ne se trouve pas en sûreté.

Et comme par une chaînette
dont la poulie grince,
il descend jusqu’au fond de la terre.

On n’entend plus rien.

Dans la campagne muette,
les peupliers se dressent comme des doigts
en l’air et désignent la lune.

“Le cygne”

Il glisse sur le bassin, comme un traîneau blanc,
de nuage en nuage.
Car il n’a faim que des nuages floconneux
qu’il voit naître, bouger, et se perdre dans l’eau.

C’est l’un d’eux qu’il désire. Il le vise du bec,
et il plonge tout à coup son col vêtu de neige.

Puis, tel un bras de femme sort d’une manche, il
retire.

Il n’a rien.

Il regarde : les nuages effarouchés ont disparu.

Il ne reste qu’un instant désabusé,
car les nuages tardent peu à revenir, et,
là-bas, où meurent les ondulations de l’eau,
en voici un qui se reforme.

*És l’hora quan, cansat d’errar,
el negre insecte torna del seu passeig
i endreça amb cura el desordre de casa seva.*

*Primer rascla els seus estrets camins de sorra.
Fa serradures que estén
pell llindar del seu refugi.*

*Llima l’arrel d’aquella gran herba
que és a punt d’assetjar-lo.
Descansa.*

*Després dona corda al seu minúscul rellotge.
Ha acabat? Està espatllat?
I descansa encara una mica més.*

*Torna a casa seva i tanca la porta.
Gira llargament la clau
dins el delicat pany.*

*I escolta:
a fora, cap senyal d’alarma.
Però no se sent segur.*

*I com per una cadeneta
la politja de la qual grinyola,
davalla al fons de la terra.*

Ja no se sent res.

*En el camp silenciós,
els pollancre es redrecen com dits
enlaire i assenyalen la lluna.*

*Llisca sobre l’estany com un trineu blanc,
de núvol en núvol.
Car només té fam de núvols esponjosos
que veu néixer, moure’s i perdre’s en l’aigua.*

*En desitja un d’aquests. L’apunta amb el bec,
i submergeix de sobte el seu coll vestit de neu.*

*Després, com un braç de dona que sorgeix d’una màniga,
sur.*

No du res.

Mira: els núvols atemorits han desaparegut.

*Només queda un instant decebedor,
perquè els núvols triguen poc a retornar, i,
allà, on moren les ondulations de l’aigua,
heus ací que n’hi ha un que es forma de nou.*

Doucement, sur son léger coussin de plumes,
le cygne rame et s’approche...

Il s’épuise à pêcher de vains reflets,
et peut-être qu’il mourra, victime de cette illusion,
avant d’attraper un seul morceau de nuage.

Mais qu’est-ce que je dis ?

Chaque fois qu’il plonge, il fouille du bec
la vase nourrissante et ramène un ver.

Il engraisse comme une oie.

“Le martin-pêcheur”

Ça n’a pas mordu, ce soir,
mais je rapporte une rare émotion.

Comme je tenais ma perche de ligne tendue,
un martin-pêcheur est venu s’y poser.

Nous n’avons pas d’oiseau plus éclatant.
Il semblait une grosse fleur bleue
au bout d’une longue tige.
La perche pliait sous le poids.
Je ne respirais plus, tout fier d’être pris
pour un arbre par un martin-pêcheur.

Et je suis sûr qu’il ne s’est pas envolé de peur,
mais qu’il a cru qu’il ne faisait que passer
d’une branche à une autre.

“La pintade”

C’est la bossue de ma cour.
Elle ne rêve que plaies à cause de sa bosse.

Les poules ne lui disent rien :
Brusquement, elle se précipite et les harcèle.

Puis elle baisse sa tête, penche le corps,
et, de toute la vitesse de ses pattes maigres,
elle court frapper, de son bec dur,
juste au centre de la roue d’une dinde.

Cette poseuse l’agaçait.

Ainsi, la tête bleuie, ses barbillons à vif,
cocardière, elle rage du matin au soir.
Elle se bat sans motif,
peut-être parce qu’elle s’imagine
toujours qu’on se moque de sa taille,
de son crâne chauve et de sa queue basse.

*Dolçament, sobre el seu lleuger coixí de plomes,
el cigne rema i s’hi acosta.*

*S’esgota pescant reflexos vans,
i potser morirà, víctima d’aquesta il·lusió,
abans d’atrapar ni un sol tros de núvol.*

Però què estic dient?

*Cada cop que es cabussa, rebusca amb el bec
el llim nodridor i en treu un cuc.*

S’engreixa com una oca.

*No han picat aquesta tarda,
pero torno amb una estranya emoció.*

*Mentre sostenia la canya de pescar,
un blauet s’hi ha posat.*

*No tenim ocell tan impactant.
Semblava una gran flor blava
a la punta d’una llarga tija.
La canya es plegava sota el seu pes.
Jo no respirava, orgullós de ser confós
amb un arbre per un blauet.*

*I estic segur que no ha alçat el vol per por,
sinó que creia que estava simplement passant
d’una branca a una altra.*

*És la geperuda del meu corral.
Només busca brega per culpa del seu gep.*

*Les gallines no li fan cas:
bruscament, s’hi precipita i les empaita.*

*Després abaixa el cap, vincla el cos,
i, ben de pressa amb les seves fines potes,
corre a picar, amb el seu bec dur,
el centre de la cua desplegada d’un gall d’indi.*

El vanitós la crispava.

*Així, el cap blavós, les caríncules en foc,
patriotera, enrabiada tot el dia.
Es baralla sense motiu,
potser perquè sempre s’imagina
que se’n riuen de la seva mida,
del seu crani calb i de la seva cua baixa.*

Et elle ne cesse de jeter un cri discordant
qui perce l’air comme un pointe.

Parfois elle quitte la cour et disparaît.
Elle laisse aux volailles pacifiques
un moment de répit.
Mais elle revient plus turbulente et plus crierde.
Et, frénétique, elle se vautre par terre.

Qu’a-t-elle donc ?
La sournoise fait une farce.
Elle est allée pondre son oeuf à la campagne.
Je peux le chercher si ça m’amuse.

Et elle se roule dans la poussière comme une bossue.

Francis Poulenc

Le travail du peintre, FP 161
Textos de Paul Éluard (1895-1952)

“Pablo Picasso”

Entoure ce citron de blanc d'œuf informe
Enrobe ce blanc d'œuf d'un azur souple et fin
La ligne droite et noire a beau venir de toi
L'aube est derrière ton tableau

Et les murs innombrables croulent
derrière ton tableau et toi l'œil fixe
comme un aveugle comme un fou
Tu dresses une haute épée dans le vide

Une main pourquoi pas une seconde main
Et pourquoi pas la bouche nue comme une plume
Pourquoi pas un sourire et pourquoi pas des larmes
Tout au bord de la toile où jouent les petits clous

Voici le jour d'autrui laisse aux ombres leur chance
Et d'un seul mouvement des paupières renonce

“Marc Chagall”

Ane ou vache coq ou cheval
Jusqu’à la peau d’un violon
Homme chanteur un seul oiseau
Danseur agile avec sa femme

Couple trempé dans son printemps

L’or de l’herbe le plomb du ciel
Séparés par les flammes bleues
De la santé de la rosée
Le sang s’irise le cœur tinte

Un couple le premier reflet

*No para de fer crits discordants
que travessen l’aire com un ganivet.*

*De vegades marxa del corral i desapareix,
permetent a l’aviram pacífic
un moment de repòs.
Però torna més turbulenta i més estrident.
I, frenètica, es rebolca pel terra.*

*I doncs què té?
La maliciosa fa comèdia.
Ha anat a pondre el seu ou al camp.
Puc anar a buscar-lo si em ve de gust.*

I es rebolca en la pols com una geperuda.

*Embolica aquesta llimona amb clara d’ou amorfa
arrebossa aquesta clara d’ou d’un atzur lleuger i fi.
La línia recta i negra ja pot venir de tu que
l’alba és rere el teu quadre.*

*I les muralles innombrables s’esfondren
rere el teu quadre i tu, amb l’ull fix
com un cec, com un boig,
tu alces una llarga espasa al buit.*

*Una mà, per què no una segona mà
i per què no la boca nua com una ploma.
Per què no un somriure i per què no llàgrimes
a la vora de la tela, on juguen els petits claus.*

*Heus aquí el dia aliè dona una oportunitat a les ombres
i d’un sol moviment de parpelles, renuncia.*

*Ase o vaca gall o cavall
Fins la pell d’un violí
Home cantant un sol ocell
Àgil ballari amb la seva dona.*

Parella amarada en la seva primavera

*L’or de l’herba el plom del cel
Separats per flames blaves
De la salut de la rosada
La sang s’irisa el cor dringa*

Una parella el primer reflex

Et dans un souterrain de neige
La vigne opulente dessine
Un visage aux lèvres de lune
Qui n’a jamais dormi la nuit.

“Georges Braque”

Un oiseau s'envole,
Il rejette les nues comme un voile inutile,
Il n'a jamais craint la lumière,

Enfermé dans son vol,
Il n'a jamais eu d'ombre.

Coquilles des moissons brisées par le soleil.
Toutes les feuilles dans le bois disent oui,
Elles ne savent dire que oui,
Toute question, toute réponse
Et la rosée coule au fond de ce oui.

Un homme aux yeux légers décrit le ciel d'amour.
Il en rassemble les merveilles
Comme des feuilles dans un bois,
Comme des oiseaux dans leurs ailes
Et des hommes dans le sommeil.

“Juan Gris”

De jour merci de nuit prends garde
De douceur la moitié du monde
L’autre montrait rigueur aveugle

Aux veines se lisait un présent sans merci
Aux beautés des contours, l’espace limité
Cimentait tous les joints des objets familiers

Table guitare et verre vide
Sur un arpent de terre pleine
De toile blanche d’air nocturne

Table devait se soutenir
Lampe rester pépin de l’ombre
Journal délaissait sa moitié

Deux fois le jour deux fois la nuit
De deux objets un double objet
Un seul ensemble à tout jamais.

“Paul Klee”

Sur la pente fatale, le voyageur profite
De la faveur du jour, verglas et sans cailloux,
Et les yeux bleus d'amour, découvre sa saison
Qui porte à tous les doigts de grands astres en bague.

*I en un soterrani de neu
L’opulent vinya dibuixa
Un rostre amb llavis de lluna
Que mai no ha dormit de nit.*

*Un ocell aixeca el vol,
rebutja els núvols com un vel inútil,
mai no ha temut la llum,*

*concentrat en el seu vol,
mai no ha tingut ombra.*

*Clofolles de la sega trencades pel sol.
Tòtes les fulles en el bosc diuen “sí”,
només saber dir que “sí”,
qualsevol pregunta, qualsevol resposta
i la rosada regalima al fons d’aquest “sí”.*

*Un home de mirada lleugera descriu el cel d’amor.
N’acumula les meravelles
com les fulles en un bosc,
com els ocells en llurs ales,
i com els homes en el seu son.*

*De dia dona gràcies, de nit ves amb compte
De dolçor la meitat del món
L'altra meitat mostrava severitat cega*

*A les venes s’hi llegia un present despietat
A la generositat dels contorns, l’espai limitat
Unia les vores dels objectes quotidians*

*Taula, guitarra i got buit
Sobre un acre de terra rica
De tela blanca d’aire nocturn*

*Taula havia de sostenir-se
Làmpada ser llavor de l’ombra
Diari renunciava a una de les seves meitats*

*Dos cops al dia dos cops a la nit
Dels dos objectes un objecte doble
Un sol conjunt per sempre més.*

*Sobre el fatal pendent, el viatger s’aprofita
del bon dia, glaçat i sense pedres,
i amb els ulls plens d’amor, descobreix la seva estació
que du a tots els dits grans astres com anells.*

Sur la plage la mer a laissé ses oreilles
Et le sable creusé la place d'un beau crime.
Le supplice est plus dur aux bourreaux qu'au victimes
Les couteaux sont des signes et les balles des larmes.

“Joan Miró”

Soleil de proie prisonnier de ma tête,
Enlève la colline, enlève la forêt.
Le ciel est plus beau que jamais.

Les libellules des raisins
Lui donnent des formes précises
Que je dissipe d’un geste.

Nuages du premier jour,
Nuages insensibles et que rien n’autorise,
Leurs graines brûlent
Dans les feux de paille de mes regards.

A la fin, pour se couvrir d’une aube
Il faudra que le ciel soit aussi pur que la nuit.

“Jacques Villon”

Irrémédiable vie
Vie à toujours chérir

En dépit des fléaux
Et des morales basses
En dépit des étoiles fausses
Et des cendres envahissantes

En dépit des fièvres grinçantes
Des crimes à hauteur du ventre
Des seins taris des fronts idiots
En dépit des soleils mortels

En dépit des dieux morts
En dépit des mensonges
L’aube l’horizon l’eau
L’oiseau l’homme l’amour

L’homme léger et bon
Adoucissant la terre
Éclaircissant les bois
Illuminant la pierre

Et la rose nocturne
Et le sang de la foule.

*A la platja, el mar hi ha deixat les seves orelles
i la sorra excavada l’indret d’un bell crim.
El suplici és més dur per als botxins que per a les víctimes
els ganívets són presagis i les bales llàgrimes.*

*Sol de presa presoner del meu cap,
endú-te’n el turó, endú-te’n el bosc.
El cel és més bell que mai.*

*Les libèl·lules dels raïms
li donen unes formes precises
que esvaeixo d’un sol gest.*

*Núvols del primer dia,
núvols insensibles i que res no autoritza,
llurs llavors cremen
dins la insignificància del meu esguard.*

*Finalment, per cobrir-se amb una alba
caldrà que el cel sigui tan pur com la nit.*

*Irremeiable vida
Vida per estimar sempre*

*Malgrat les calamitats
I les morals baixes
Malgrat les falses estrelles
I les cendres invasores*

*Malgrat les febres que grinyolen
Els crims a l’alçada del ventre
Els pits assecats els rostres idiots
Malgrat els mortals sols*

*Malgrat els déus morts
Malgrat les mentides
L'alba l’horitzó l’aigua
L’ocell l’home l’amor*

*L’home lleuger i bo
Suavitza la terra
Esclarint els boscos
Il·luminant la pedra*

*I la rosa nocturna
I la sang de la gentada.*

Franz Schubert (1797-1828)

“Liebesbotschaft”, de *Schwanengesang*, D. 957/I
Text de Ludwig Rellstab (1799-1860)

Rauschendes Bächlein,
So silbern und hell,
Eilst zur Geliebten
So munter und schnell?
Ach trautes Bächlein
Mein Bote sey Du;
Bringe die Grüße
Des Fernen ihr zu.

All' ihre Blumen
Im Garten gepflegt,
Die sie so lieblich
Am Busen trägt,
Und ihre Rosen
In purpurner Gluth,
Bächlein, erquicke
Mit kühlender Fluth.

Wenn sie am Ufer,
In Träume versenkt,
Meiner gedenkend
Das Köpfchen hängt;
Tröste die Süße
Mit freundlichem Blick,
Denn der Geliebte
Kehrt bald zurück.

Neigt sich die Sonne
Mit röthlichem Schein,
Wiege das Liebchen
In Schlummer ein.
Rausche sie murmelnd
In süße Ruh,
Flüstre ihr Träume
Der Liebe zu.

Alinde, D. 904
Text de Friedrich Rochlitz (1769-1842)

Die Sonne sinkt ins tiefe Meer,
Da wollte sie kommen.
Geruhig trabt der Schnitter einher,
Mir ist’s beklommen.

Hast, Schnitter, mein Liebchen nicht gesehn?
Alinde! Alinde! -
»Zu Weib und Kindern muß ich gehn,
Kann nicht nach andern Dirnen sehn;
Sie warten mein unter der Linde.« -

*Rierol murmurant,
tan argenti i transparent,
t’apresses alegre i veloç
cap a l’estimada?
Ah, fidel rierol,
sigues mon missatger:
porta-li els records
de l’amant llunyà.*

*Rierol, amb la teva aigua refrescant
apaga la set
de totes les flors
que collirà del seu jardí
i portarà amb tant d’amor
en el seu pit,
i la de les seves roses,
que lluen com la porpra.*

*Quan a la teva riba,
sumida en somnis,
incliní el cap
pensant en mi,
conforta-la
amb una mirada amable,
car l’estimat
tornarà molt aviat.*

*I quan el sol es pongui
amb rogent resplendor,
bressola el son
de l’estimada.
Desitja-li murmurant
un dolç repòs,
i inspira-li
somniais d’amor.*

*Es pon el sol en el mar profund,
i ella encara no ha tornat.
Torna tranquil el segador,
estic neguitós.*

*No has vist, segador, la meva estimada?
Alinda, Alinda!
“Haig d’anar amb la dona i els fills,
i no puc veure altres noies;
m’esperen sota el til·ler”.*

Der Mond betritt die Himmelsbahn,
Noch will sie nicht kommen.
Dort legt der Fischer das Fahrzeug an,
Mir ist's beklommen.

Hast, Fischer, mein Liebchen nicht gesehn?
Alinde! Alinde! -
»Muß suchen, wie mir die Reußen stehn,
Hab’ nimmer Zeit nach Jungfern zu gehn.
Schau, welch einen Fang ich finde!«

Die lichten Sterne ziehn herauf,
Noch will sie nicht kommen.
Dort eilt der Jäger in [rüstgem]6 Lauf:
Mir ist's beklommen.

Hast, Jäger, mein Liebchen nicht gesehn?
Alinde! Alinde! -
»Muß nach dem bräunlichen Rehbock gehn,
Hab [nimmer Lust nach Mädeln]8 zu sehn:
Dort schleicht er im Abendwinde!« -

In schwarzer Nacht steht hier der Hain;
Noch will sie nicht kommen.
Von allem Lebendgen irr’ ich allein
Bang’ und beklommen.

Dir, Echo, darf ich mein Leid gestehn:
Alinde - »Alinde,«
Ließ Echo leise herüberwehn;
Da sah’ ich sie mir zur Seite stehn:
»Du suchtest so treu: nun finde!«

Ständchen, D. 889

Text d’August Wilhelm Schlegel (1767-1845), sobre un poema de William Shakespeare (1564-1616)

Horch! horch! die Lerch' im Ätherblau;
Und Phöbus, neu erweckt,
Tränkt seine Rosse mit dem Thau,
Der Blumenkelche deckt;
Der Ringelblume Knospe schleußt
Die goldnen Äuglein auf;
Mit allem, was da reizend heißt,
Du süße Maid, steh auf!

An die Leier, D. 737

Text de Franz von Bruchmann (1798-1867)

Ich will von Atreus' Söhnen,
Von Kadmus will ich singen!
Doch meine Saiten tönen
Nur Liebe im Erklingen.

Ich tauschte um die Saiten,
Die Leier möcht ich tauschen!
Alcidens Siegesschreiten
Sollt ihrer Macht entauschen!

*Avança la lluna en la cursa de la nit,
i ella encara no ha tornat.
Un pescador recala allà la seva barca,
estic neguitós.*

*No has vist, pescador, la meva estimada?
Alinda, Alinda!
“Haig de veure com estan les nanses,
no tinc temps per perseguir donzelles;
vull veure quina pesca he fet”.*

*Surten clares les estrelles
i ella encara no ha tornat.
Ara s’apressa enèrgic un caçador,
estic neguitós.*

*No has vist, caçador, la meva estimada?
Alinda, Alinda!
“Haig d’empaitar el cérvol salvatge,
ja no tinc ganes de veure fadrines;
per allà va, ensumant les olors del vespre”.*

*És negra nit en els camps
i ella encara no ha tornat.
Entre tots els éssers vius, erro solitari,
temorós i neguitós.*

*A tu, eco, haig de confessar la meva pena:
Alinda... “Alinda”,
respon l’eco blanament;
I és allà, al meu costat.
“Has cercat tan fidelment, que m’has trobat”...*

*Escolteu! Escolteu l’alosa en el cel blau;
i Febus, despertat de nou,
abeura els seus corsers amb la rosada
que cobreix el calze de les flors;
les tràmulas calèndules comencen
a obrir els seus ulls daurats:
amb tot el que és bonic,
dolça donzella, desperteu-vos!*

*Vull cantar als fills d’Atreu,
vull cantar a Cadmos!
Però les meves cordes
només ressonen per l’amor.*

*Canvio les cordes,
hauria de canviar la lira!
Els crits de victòria d’Alcides
voldria reflectir en la seva força!*

Doch auch die Saiten tönen
Nur Liebe im Erklingen!

So lebt denn wohl, Heroen!
Denn meine Saiten tönen
Statt Heldensang zu drohen,
Nur Liebe im Erklingen.

Nachtstück, D. 672

Text de Johann Mayrhofer (1787-1836)

Wenn über Berge sich der Nebel breitet,
Und Luna mit Gewölken kämpft,
So nimmt der Alte seine Harfe, und schreitet,
Und singt waldeinwärts und gedämpft:

"Du heil'ge Nacht!
Bald ist's vollbracht.
Bald schlaf ich ihn
den langen Schlummer,
Der mich erlöst
von jedem Kummer."

Die grünen Bäume rauschen dann,
Schlaf süß du guter alter Mann;
Die Gräser lispeln wankend fort,
Wir decken seinen Ruheort;
Und mancher liebe Vogel ruft,
O laß ihn ruh'n in Rasengruft! -

Der Alte horcht, der Alte schweigt -
Der Tod hat sich zu ihm geneigt.

An den Mond in einer Herbstnacht, D. 614

Text d’Aloys Wilhelm Schreiber (1761-1841)

Freundlich ist dein Antlitz,
Sohn des Himmels!
Leis sind deine Tritte
Durch des Aethers Wüste,
Holder Nachtgefährte.

Dein Schimmer ist sanft und erquickend,
Wie das Wort des Trostes
Von des Freundes Lippe,
Wenn ein schrecklicher Geyer
An der Seele nagt.

Manche Thräne siehst du,
Siehst so manches Lächeln,
Hörst der Liebe trauliches Geflüster,
Leuchtest ihr auf stillem Pfade,
Hoffnung schwebt auf deinem Strahle
Herab zum stillen Dulder,
Der verlassen geht auf bedorntem Weg.

*Però també aquestes cordes
només ressonen per l’amor!*

*Adéu, doncs, herois!
Car quan les meves cordes sonen,
en comptes d’eixordar amb cantos amenaçadors,
només ressonen per l’amor.*

*Quan la boira s’estén sobre les muntanyes
i la lluna lluita amb els núvols,
pren el vell la seva arpa, camina
cap dins del bosc, i canta suaument:*

*“Oh, santa nit!
Aviat s’haurà acabat tot.
Aviat m’adormiré
en el llarg somni
que em lliurará
de totes les penes.”*

*Llavors murmuren els arbres verds:
Dorm dolçament, bon home vell.
I les herbes remoregen vacil·lants.
Cobrirem el teu lloc de repòs.
I molts ocells amables criden;
deixeu-lo descansar en la seva tomba de gespa!*

*El vell escolta, el vell calla...
la mort s’ha inclinat damunt d’ell.*

*Amable és la teva faç,
filla del cel!
Lleugers són els teus passos
pels deserts eteris,
sagrada companya de la nit!*

*Suau i refrescant és la teva llum,
com les paraules de consol
dels llavis de l’amic,
quan un voltor terrible
rosega l’ànima.*

*Veus moltes llàgrimes,
i veus molts somriures,
sents els íntims murmuris de l’amor,
i il·lumines els seus tranquils camins;
l’esperança baixa amb els teus raigs
al callat sofrent
que camina abandonat per camins espinosos.*

Du siehst auch meine Freunde,
Zerstreut in fernen Landen;
Du gießest deinen Schimmer
Auch auf die frohen Hügel,
Wo [ich]1 als Knabe hüpfte,
Wo oft bei deinem Lächeln
Ein unbekanntes Sehnen
Mein junges Herz ergriff.

Du blickst auch auf die Stätte,
Wo meine Lieben [ruhen]2,
Wo der Thau fällt auf ihr Grab,
Und die Gräser drüber [wehen]3
In dem Abendhauche.

Doch dein Schimmer
Dringt nicht in die dunkle Kammer,
Wo sie ruhen von des Lebens [Mühe]4,
Wo auch ich bald ruhen werde!
Du wirst geh’n und wiederkehren,
[Und]5 seh’n noch manches Lächeln,
Dann werd’ ich nicht mehr lächeln,
Dann werd’ ich nicht mehr weinen,
Mein wird man [dann]6 nicht mehr gedenken
Auf dieser schönen Erde.

Herbstlied, D. 502
Text de Johann Gaudenz von Salis-Seewis (1762-1834)

Bunt sind schon die Wälder;
Gelb die Stoppelfelder,
Und der Herbst beginnt.
Rothe Blätter fallen,
Graue Nebel wallen,
Kühler weht der Wind.

Wie die volle Traube,
Aus dem Rebenlaube,
Purpurfarbig strahlt;
Am Geländer reifen
Pfersiche mit Streifen
Roth und weiß bemahlt.

Sieh! Wie hier die Dirne
Emsig Pflaum’ und Birne
In ihr Körbchen legt;
Dort, mit leichten Schritten,
Jene, goldne Quitten
In den Landhof trägt!

Flinke Träger springen,
Und die Mädchen singen,
Alles jubelt froh!
Bunte Bänder schweben,
Zwischen hohen Reben,
Auf dem Hut von Stroh!

*Véus també els meus amics
dispersats per llunyanes terres;
vesses la teva llum
sobre feliços turons
per on saltava sovint quan era noi,
on sovint sota el teu somriure
un afany desconegut
commovia el meu cor jove.*

*Contemples també les ciutats
on descansen els meus estimats,
on la rosada cau sobre les seves tombes,
i les herbes que hi han crescut al damunt
s’agiten amb la brisa del vespre.*

*Però la teva llum no penetra
en l’obscura cambra
on descansen de les fatigues de la vida,
on reposaré també aviat!
Marxaràs, i tornaràs,
veuràs encara molts somriures;
però jo ja no riuré més,
ja no ploraré més,
ningú pensarà més en mi,
en aquesta formosa terra.*

*Acolorits són ja els boscos,
i grocs els rostolls dels camps,
ha començat la tardor.
Cauen les fulles vermelles,
s’aixequen boires griseses,
i bufen més freds els vents.*

*Els fullatges de les vinyes
afeixugades de raïms
lluen amb colors de porpra;
en els horts maduren
els préssecs, pintats
amb tires vermelles i blanques.*

*Mireu com aquestes noies
col·loquen infatigables en els cistells
les peres i les prunes;
i aquelles d’allà amb quina lleugeresa
porten cap a la masia
aquells codonys daurats.*

*Salten els àgils portadors,
i les noies canten
i tothom s’alegra, feliç!
Onegen cintes virolades
entre les altes vinyes
damunt dels capells de palla!*

Geige tönt und Flöte
Bei der Abendröthe
Und im Mondenglanz;
Junge Winzerinnen
Winken und beginnen
Deutschen Ringeltanz.

“Abschied”, de Schwanengesang, D. 957
Text de Ludwig Rellstab (1799-1860)

Ade, Du muntre, Du fröhliche Stadt, Ade!
Schon scharret mein Rösslein mit lustigem Fuß;
Jetzt nimm noch den letzten, den scheidenden Gruß.
Du hast mich wohl niemals noch traurig gesehn,
So kann es auch jetzt nicht beim Abschied geschehn.
Ade, Du muntre, Du fröhliche Stadt, Ade!

Ade, Ihr Bäume, Ihr Gärten so grün, Ade!
Nun reit' ich am silbernen Strome entlang,
Weit schallend ertönet mein Abschiedsgesang;
Nie habt Ihr ein trauriges Lied gehört,
So wird Euch auch keines beim Scheiden beschert.
Ade, Ihr Bäume, Ihr Gärten so grün, Ade!

Ade, Ihr freundlichen Mägdlein dort, Ade!
Was schaut Ihr aus blumenumduftetem Haus
Mit schelmischen, lockenden Blicken heraus?
Wie sonst, so grüß' ich und schaue mich um,
Doch nimmer wend' ich mein Rößlein um.
Ade, Ihr freundlichen Mägdlein dort, Ade!

Ade, liebe Sonne, so gehst Du zur Ruh, Ade!
Nun schimmert der blinkenden Sterne Gold.
Wie bin ich Euch Sternlein am Himmel so hold;
Durchziehn wir die Welt auch weit und breit,
Ihr gebt überall uns das treue Geleit.
Ade, liebe Sonne, so gehst Du zur Ruh, Ade!

Ade, Du schimmerndes Fensterlein hell, Ade!
Du glänzest so traulich mit dämmerndem Schein,
Und ladest so freundlich ins Hüttchen uns ein.
Vorüber, ach, ritt ich so manches mal
Und wär' es denn heute zum letzten mal?
Ade, Du schimmerndes Fensterlein hell, Ade!

Ade, Ihr Sterne, verhüllet Euch grau! - Ade!
Des Fensterlein trübes verschimmerndes Licht
Ersetzt Ihr unzähligen Sterne mir nicht;
Darf ich hier nicht weilen, muß hier vorbei,
Was hilft es, folgt Ihr mir noch so treu!
Ade, Ihr Sterne, verhüllet Euch grau! - Ade!

*Sonen violins i flautes,
al capvespre
i a l’aurora;
joves veremadores
ens inviten a ballar
una dansa alemanya.*

*Adéu, ciutat alegre i joiosa, adéu!
El meu corser ja espernega impacient,
rep la meva darrera salutació de comiat.
Fins ara no m’has vist mai trist,
i tampoc m’hi veuràs ara en acomiadar-nos.
Adéu, ciutat alegre i joiosa, adéu!*

*Adéu, arbres, jardins tan verds, adéu!
Cavalco ara seguint el corrent argentí,
sento molt lluny l’eco del meu cant de comiat:
mai m’heu sentit una cançó trista,
tampoc us en cantaré ara en acomiadar-nos.
Adéu, arbres, jardins tan verds, adéu!*

*Adéu, amables noies, adéu!
Què mireu des de les vostres llars plenes d’oloroses flors
amb mirades malicioses i seductores?
Com sempre, us saludo i us contemplo,
però no faré fer mitja volta al meu corser.
Adéu, amables noies, adéu!*

*Adéu, sol estimat, te’n vas a descansar, adéu!
Ara lluu l’or de les brillants estrelles,
com m’agradeu, estrelletes del cel!
També nosaltres recorrem el món sencer,
i pertot arreu em guieu fidelment.
Adéu, sol estimat, te’n vas a descansar, adéu!*

*Adéu, finestra clara i lluent, adéu!
Brillaves afable a la llum del capvespre
i m’atreies, amable, a la cabana.
Molt sovint he cavalcant, ai, pel teu davant,
i serà avui l’última vegada?
Adéu, finestra clara i lluent, adéu!*

*Adéu, estrelles, cobriu-vos de boira! Adéu!
No suplanteu, estrelles incomputables,
la llum opaca i tènue de la finestra!
No em puc quedar ací, me n’haig d’anar,
però de què em servirà si em seguiu tan fidels?
Adéu, estrelles, cobriu-vos de boira! Adéu!*

Mecenases Protectors

Mecenases d'Honor

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers –
Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms ETT S.L.U. –
Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada –
Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia –
La Fageda – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. –
Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – EPSON Ibérica, S.A.U. – Fundació Antoni Serra Santamans
Inclos Interiorisme S.L. – Maquimpres, S.A. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, Marta Barnes,
professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas,
Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Pere Grau Vacarisses, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner,
Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

També et pot interessar...

Cloenda d'El Primer Palau 2018
Dimarts 27.11.18–20h
Sala de Concerts

Mercedes Gancedo, soprano
(guanyadora del Premi El Primer
Palau 2017)

Beatriz Miralles, piano

G. Fauré: *Le secret*

C. Debussy: *Beau soir* i *C'est
l'extase*

Y. Nakada: *Sakura Yokocyo*

R. Strauss: *Alerseelen* i *Zueignung*

R. Schumann: *Sehnsucht*

H. Wolf: *Kennst du das land wo die
Zitronen blühen*

X. Montsalvatge: *Cinco canciones
negras*

L. Bernstein: *I hate music!* i *La
Bonne cuisine*

Preu: 12 euros

Palau Grans Veus
Dijous 17.01.19–20h
Sala de Concerts

Magdalena Kožená, mezzoso-
prano

Mitsuko Uchida, piano

R. Schumann: *Gedichte der Köni-
gin Maria Stuart*, op. 135

H. Wolf: *Mörke Lieder* (selecció)

A. Dvořák: *Liebeslieder*, op. 83

A. Schönberg: *Brettli-Lieder*

Preus: 30, 40 i 60 euros

Palau 100
Dimarts 05.02.19–20h
Sala de Concerts

Renée Fleming, soprano
Harmut Höll, piano

Obres de Brahms i Schubert, entre
d'altres

Preus: 30, 40, 60, 85 i 160 euros